

Fenyvesi Ottó

Minimum Rock and Roll

&

Anyám könnyű álmot ígért,
hideg napokat,
ólomnehéz pillangókat,
végtelen mezőket, kanászéleket.
Anyám disznószart ígért.
Apám a vasról álmodott.
Lovakat patkolt, tajtékzó paripákat,
bús igavonókat, ekehúzó kancákat.
Hajlította a nehéz fémekeket.
Szikrázott a tűzben érlelt vas.
Apám lovakról álmodott,
tűzet okádó hétfejű sárkányokról.
Vasszagú műhelyekről,
lőszagú boszorkányokról.
Fújtak a szelek, ahogy kellett.
Hideget hozott a kossava.
Esett a hó, hullott az ólom, rendesen.
Siklott a szán, csillogott a vasalat.
Anyám könnyű álmot ígért,
apám a vasról álmodott.
Pislogtak a nádfedeles házikók.
A sok beteg, halovány költő
pedig némán bámulta
a vadludakkal teli egeket,
a távoli zúzmaracsillagot.

&

Azt mondta a plébános úr,
mondjak el öt miatyánkot
illetve három hiszekegyet,
és bánjam meg bűneimet.
Az Úr látja a lelkemet.
Hiszek egy, kettő, három.
Nem tehetek róla:
hogyan leesett a rádióm, és
megpillantottam a tanárnő
(háztartástant tanított)
keresztbe vetett pucér lábait.

Megbántam,
azokat a gyönyörű combokat
és a radírgumikat.

&

Évszám nélkül.
Egy valaha volt udvaron
anyám hajtja a varrógépet.
Szellő simítja a haját.
Szemében az élet poklai.
Az éter tele jó vibrációkkal.
Öregek citeráznak,
muzsikát szállít az éter.
Zene jön a villanyvezetékéből,
a falból, a macskák szeméből.
Anyám ajkán dal fakadt,
mely lebontotta az evidenciákat.

&

Hajnali órán cinkét és
feketerigót hallgattam.
A rozsdafarkú tavasznyitó énekét.
Szerettem a naiv ritmusokat,
a bárgyú refréneket, a tündérmeséket.
Az együgyű festményeket, az egyházi imákat
és a divatjamúlt avantgárdot.
Hittem a pogány varázslatokban
és a delíriumokban.
Zöld voltam és boldogtalan.

&

Vihar söpört az égen át,
sodorta magával
a történelem nélküli országokat,
katonák fejét és bakancsát.
Repültek az égen tajtékzó paripák,
vasorrú bábák és tűzet okádó
sárkányok, a hétfejűk.
Látszik, hogy stúdió és playback.

&

Bevezetés az életbe:
apámtól – útravalóul –
két pofont kaptam.
Kicsit megszédültem.
Dominus vobiscum.
Voltak, voltak bűneim.
M megbántam. Aztán átadtam
magam a szeretetnek.
Már hangolt a zenekar:
I Can't Get No.

&

Vadnak születünk.
Bagolynak, verébnek.
Gödénynek, vöcsöknek.
Aki nem hiszi, annak elmondom röviden:
a valóság nagy. Nagyobb, mint gondolnánk.
De mindjárt ráküldök egy vírusirtót!

&

Minden csak folytatódik.
A fény által, sok minden.
Mennyi minden összejön,
és mégse jön össze úgy,
ahogy kellene.
De kellene?
Sok minden.

&

Csókolom,
én csak várom a napfelkeltét, csak
nézem a szórakozni vágyó publikumot,
és éppen nem jut eszembe semmi.
Valaki azt mondta: ami szép, nehéz.
Nincs szavam. Folyik a harc
a látvány és az értelem között.
Gyümölcsöt oltanak az asszonyok,
tavaszt várnak a madarak.
Különben jól érzem magam,
csókolom. Megvagyok.
Kicsit terrorizálom magamat:
Be-happy-terror!

&

Tavaszi, nyári, szerelem.
Minden csak folytatódik.
A világ általában jó,
csak csetlünk,
botlunk a látványától.
A világ jó, csak tele van
rossz szórenddel, háborúval
és a vér illatával.

&

Alig van szó, arra mit érzünk.
Van, hogy mondanánk,
de a legtökéletesebb pillanatban
elcsuklik a hangunk.
Rendet kellene vágni.
Csak menni kellene, előre.
Elhúzni a felkelő nap házába
vagy a pokolba, de az út
még nincs kiaszfaltozva.

&

Boldogság tanyázott a híd alatt.
Önfeledten szállt a korom és az aeroszol.
Felettünk az idő, csillagról csillagra lépdelt.
Tenyerünkben darabokra hullt a szépség.
Big Blues Mama – Back to the USSR.
Megyünk vissza a jövőbe.
Amíg lehet, maradunk.
A határokat ostromoljuk, oda,
oda vágyunk, hová nem lehet.